

tænkningen, angaar Bevillingen til Forandringer ved Jernbanebroen over Mariager ved Hadsund. Hele Udvalget er enigt om at tilkendegive den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at vi ikke anse den Bemærkning, som staar i Anmærkningerne til Tillægsbevillingslovforslaget, som det blev forelagt i Folketinget, under § 26 C. Nr. 5, om, at hvis man bevilgede det Beløb, der forlangtes, vilde man anse det Tidspunkt for at være kommet, da Staten overhovedet kunde sige sig fri for alle de med Broens Vedligeholdelse og Drift forbundne Omkostninger. Denne Bemærkning have vi alle sammen været enige om ikke at tiltræde i Overensstemmelse, mener jeg, med hele Finansudvalget i det andet Ting efter Udtalelser af dets Ordfører, idet vi, som det nærmere udvikles i Betænkningen, anse det for meget tvivlsomt, hvorvidt Overenskomsten mellem Jernbaneselskabet og Trafikministeriet angaaende denne Bros Vedligeholdelse og om Jernbaneselskabets Vedligeholdelsespligt i det hele taget kan overføres paa Tilfælde, hvor Skibe paa-sejle Broen og gøre den Fortræd. Autoriteterne have holdt for, at den nævnte Overenskomst gaar i den Retning, at den Vedligeholdelsespligt, som følger med Broens Benyttelse af Jernbanerne og med den Skade, der sker i Jernbanedriften, maa paahvile Jernbaneselskabet, men at Skade, der sker ved Skibsarten under Broen og ved Naturbegivenheder o. s. v., ikke burde paahvile Jernbaneselskabet. Dertil kommer, at der i 10—11 Aar har været fulgt den modsatte Praksis, nemlig at Statskassen betalte al den Skade, der er sket. De 3—4 Gange, hvor der har været Paasejling, har Staten, naar der har været ført Proces med Skibejjerne, respektive deres Assurandører, om deres Erstatningspligt, og disse have vundet, betalt baade Skaden og Omkostningerne og har i det hele taget til enhver Tid hævdet sin fulde Ejendomsret til denne Bro. Under disse Omstændigheder har Udvalget ment, at man ikke kan sige, at nu er Tidspunktet kommet til, at Staten kan frigøre sig. Der er ikke sket nogen Forandring siden 1902, og den mangeaarige Praksis har skabt et Retsforhold, som ikke kan bringes ud af Verden ved nogle Bemærkninger i Anmærkningerne til et Lovforslag. Det høje Ministerium maa søge en Forhandling med de paagældende og se at træffe en Ordning, der kan siges at være billig og retfærdig i og for sig og ogsaa under Hensyn til den Praksis, Ministeriet i saa mange Aar har fulgt. Vi haabe, at dette

maa finde Tilslutning hos den højtærede Minister ved nærmere Overvejelse.

Videre have vi ikke haft at bemærke. Jeg skal paa Udvalgets Vegne indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret af dette Ting.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Som oplyst af den ærede Ordfører har Udvalget anmodet mig om at give en Udtalelse vedrørende det ved flere tidligere Lejligheder, senest ved Tillægsbevillingslovforslagets første Behandling, omhandlede Cirkulære vedrørende Overførelsen af faste Fattiglemmer til Hjelpekassen. Jeg finder ingen Anledning til at gentage, hvad der findes i den af mig under 6. d. M. fremsendte Skrivelse, der er optrykt som Bilag i Betænkningen, og skal kun sige, at det er i Overensstemmelse med, hvad jeg allerede den Gang udtalte, at for saa vidt jeg blev spurgt om, hvordan min Opfattelse af det omhandlede Forhold var, vilde jeg selvfølgelig udtale mig i Overensstemmelse med, hvad jeg ansaa for at være det rigtige. Da Finansudvalget i dette Ting derefter har spurgt, har jeg selvfølgelig holdt mig til at svare i Overensstemmelse med, hvad jeg allerede ved første Behandling og for Resten ved tidligere Lejligheder har udtalt vedrørende dette Spørgsmaal, og det er en Selvfølge, at der ikke fra min Side er noget at indvende imod, at en Skrivelse af nogenlunde det samme Indhold, i hvert Fald hvad Realiteten angaar, bliver sendt rundt til Amterne, saaledes at Kommunalbestyrelserne derigennem blive gjort bekendte saavel med Ministerens Standpunkt som antagelig derigennem ogsaa navnlig med dette Tings Flertals Standpunkt.

Da Trafikministeren ved Forhandlingerne i det andet Ting er forhindret i at være til Stede her, skal jeg paa hans Vegne sige, at der vist ikke er nogen Tvivl om, at rent juridisk set vil Ministeriet kunne hævde den Opfattelse, der er gjort gældende i det omhandlede Citat. At man ikke har fundet sig foranlediget til at holde paa det, er en Sag for sig. Det er meget almindeligt, at man, særlig hvor der Tale om Bevilling af Penge, er mere human, end man maaske efter indgaaede Overenskomster og Koncessioner havde behov at være. Om det er rigtigt, saaledes som det nu fra Udvalgets Side er ønsket, at fastslaa, at det er tvivlsomt, hvorvidt der i Overenskomsten kan siges at indeholde nogen Berettigelse til at hævde, at Staten ikke har nogen Forpligtelse til fremtidig